

Ildico ACHIMESCU

Balconul Julietei e pe-o dubiță. Teatrul „Globe” din Londra a cucerit Timișoara

Aproape un vis

În anul 2007, pentru întâia oară în ultimii... 400 de ani, una dintre producțiile faimosului „The Globe Theatre Company” shakespearean din Londra, „Romeo și Julieta”, vedea luminile rampei nu pe scena instituției, ci într-o seamă de locații pitorești din Regatul Unit, având, toate, conotații istorice deosebite.

Ideea a fost primită cu mult interes și entuziasm, deopotrivă, de marele public, cât și de lumea teatrală.

„Cel mai bun spectacol în aer liber care s-a putut vedea la Castelul Hedingham din vremea lui Shakespeare și până astăzi”; „O explozie de energie fizică, de copleșitor realism, pasiune, inteligență”; „Cuceritor, proaspăt, plin de realism”; „Din cale-afară de inventiv, îndrăzneț și inteligent”; „Cel mai bun spectacol pe care l-am văzut vreodată!” sunt doar câteva dintre aprecierile consemnate în paginile presei britanice.

La 10 iulie 2008, grație unui fast concurs de împrejurări – prezența pe afișul festivalurilor Shakespeare, de la Gdansk și Gyula, respectiv, un turneu european cuprinzând Austria, Malta și Germania, a venit vremea împlinirii unui vis al Fundației Culturale „Artmedia”, conduse de Doina Popa: acela de a putea găzdui, la Timișoara, celebra trupă, cu nu mai puțin vestitul său spectacol gravitând în jurul tragicei povești de iubire a celor doi tineri din Verona, izvodită de „Marele Will” în urmă cu 414 ani. Cum spectacolul se joacă, în afara sediului, doar în locații neconvenționale – catedrale, parcuri, curți de palate etc., etc. – la Timișoara a fost aleasă curtea interioară a Colegiului Național Bănățean.

Seara serilor

„Căruța cu paiețe” a britanicilor, care devine, rând pe rând, sală de bal, încăpere de palat, ungher al bisericii, balcon (al Julietei, da!) este o bătrână și simpatic ponosită dubă Volkswagen. Iluzia locului și-a timpului elisabetan este însă aproape perfectă, prin harul directorului de scenă Elisabeth Freestone, care a imaginat un joc de-a Shakespeare de un impact cu totul deosebit, având de partea sa o echipă actricească tânără de zile mari. Ingenios e modul de gradare a istorisirii; intrați în scenă în veșminte absolut contemporane și „de stradă”, actorii își adaugă, moment după moment, însemne ale costumației de epocă, după cum

hârjoana adolescentină a debutului de reprezentație devine, aproape fără veste, o înfruntare pe viață și pe moarte, un cumul de dueluri sângeroase, puse în operă de coregraful George Lamb. Muzica *live* creată de Stuart Barker are, în polivalenții actori care compun distribuția, un mănunchi de inspirați interpreți.

Julietta-Dominique Bull, *Romeo*-Alan Morrisey, laolaltă cu ceilalți șase actori care compun distribuția, au putut fi văzuți, „din culise”, punând mâna și umărul la pregătirea... tehnică a spectacolului. Firescul, bunul-simț, modestia trupei au încântat auditoriul prezent în număr mare la conferința de presă premergătoare reprezentației. Cu același firesc, cu aceeași simplitate jucăușă, în seara următoare Lady Capulet devenea Lady Montague, Tybalt se preschimba cât ai bate din palme în Paris, fără ca personajele să aibă de suferit în „culoarea” și autenticitatea lor.

Foarte-foarte buni actori, aleși pe sprânceană în urma unui casting efectuat în rândurile celor 200 de actori ai „Globe”, au fost toți împreună și fiecare în parte: Dominique Bull, Alan Morrisey, Nitzan Sharron, Michael Cox, Marsha Henry, Bridgitta Roy, Perri Snowdon, Conrad Westmaas. Cei trei sute și ceva de fericiți spectatori timișoreni, care au aplaudat (mulți dintre ei, cu lacrimi în ochi de emoție și încântare) seara elisabetană de cea mai pură extracție shakespeareană, au plecat după două ore și un pic de miracol, purtând pe retine un mozaic de crâmpoie care nu vor putea fi uitate, poate, nicicând. Am fost, la un pas, de „Globe”, am văzut ceva nemaivăzut, frumos, simplu, adevărat.

Alan MORRISEY și Dominique BULL

